

Doug byl teď vmáčkнутý do přepravky na mléko na zadním nosiči Spencerova kola. Stan byl připásaný k Hedyiným řídítkům a kamenný gryf a chrlič seděli u Jelly a Maxe v košíku. V Marberry's Rest se nikdo neměl dozvědět, že dědeček sbírá magické předměty. Od té doby, co majitelka místního obchodu paní Suttonová zahlédla Hedy v letu – a babička Rose ji musela přesvědčit, že si určitě jen spletla obrovského ptáka s člověkem – měli přísně zakázáno používat dědečkova kovová křídla kdekoliv, kde by je sousedé mohli vidět.

Doug se Stanem se ve vesnici chovali přesně tak, jak měli – nehýbali se, nemrkali ani nemluvili – ale chrliče pořád zapomínaly, že se nemají hýbat, a děti je musely často napomínat, ať jsou zticha.

„Počkejte tady,“ řekla Hedy a nechala kolo stát před Suttonovým smíšeným zbožím. Výloha obchodu byla vyzdobená na Halloween vyřezanými dýněmi, obrovskými černými pavouky a veselou figurkou čarodějnice na koštěti. „Vyzvednu dort.“

Zpoza rohu vyšel postarší pár a děti na chodníku popošly, aby jim udělaly místo. Spencer je nikdy předtím neviděl, takže odhadoval, že tam jsou jen na výletě.

„Dobrý den,“ pozdravil muž, usmál se na děti a pak zůstal zírat na Stana s Dougem. „Máte teda slušnou sbírku. Dobře se tu loví?“

Samozřejmě žertoval, ale lov byl pro zvířata velmi citlivé téma. Spencer cítil, jak Doug tiše hluboko v krku vrčí, a viděl, jak Stan roztahuje nozdry.

„Domácí mazlíčky mít nesmíme,“ vysvětloval Spencer, „tak si místo toho bereme s sebou tyhle.“

„Ale koukám, že *ty* mazlíčka mít smíš,“ obrátila se žena na Maxe. Zamžourala na chrlič v jeho košíku a zamračila se. „Panečku, to je mi ale podivná kočka.“ Slovem „podivná“ chtěla zcela zřejmě říct ošklivá.

Chrlič, místo aby zůstal nehybný, a oni tak mohli předstírat, že je socha, kterou s sebou vozí pro zábavu, na ženu zasyčel, takže zalapala po dechu a chytila se manžela za ruku.

„Moc se omlouvám,“ vyhrkla Jelly, potlačila smích a prudce chrlič klepla do hlavy. Ten se se zlostným pohledem schoulil do košíku. „Teprve nedávno jsme si ho vzali z útulku a ještě není moc vycvičený.“

V tu chvíli našťěstí zacinkal zvonek na dveřích obchodu a Hedy vyšla ven s velkou krabicí s dortem. V patách jí byla přátelská paní Suttonová.

„Ahoj Spencere, Angelico, Maxi!“ zatrylkovala. „Vidím, že jste vyrazili vyvenčit své *mazlíčky!*“ Paní Suttonová jejich historku o tom, že skutečné mazlíčky mají zakázané, spolkla i s navíjákem a byla zvyklá, že po vesnici jezdí s Dougem, Stanem a chrličem. Obrátila svou pozornost na nově příchozí. „Vítejte u nás ve vesnici! Odkud jste přijeli? Pojdte dál...“

Postarší pár, stále zaskočený syčící „kočkou“, neodolal jejímu pohostinnému klábosení a nechal se zavést dovnitř. Děti se s paní Suttonovou rozloučily a vyrazily na kolech pryč.

Hrabivý vrch se od doby, kdy tam Spencer s Hedy poprvé přespávali, výrazně změnil. Zahrada byla plná nových keřů a kvetoucích rostlin, dědečkovo harampádí uvnitř domu bylo uklizené na svém místě a babička Rose našla velkou zálibu v moderních spotřebičích.

K nadšení dětí stál na příjezdové cestě starý mlékařský vůz, což znamenalo, že na večeri dorazila paní Palová se Soumitrou. Děti na kolech dojely do zadní zahrady, odkud se chrliče mohly vrátit na střechu s nejmenším rizikem, že je někdo cizí uvidí.

„Neměl bys na lidi syčet,“ napomenul Spencer chrlič a ten se zamračil. „Jestli s tím nepřestaneš, dědeček John by nám mohl zakázat brát vás s sebou.“

Chrlič se zakabonil ještě víc a vyšplhal z košíku. Jediná reakce, které se Spencerovi dostalo, byl kamenný bobek, který chrlič nabručeně vytlačil ze svého pozadí. Kamenné sochy neměly ve zvyku se omlouvat.